

Sygn. akt I C. 564/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Manista

Protokolant sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko K. K. (1)

o zapłatę

1. zasądza od K. K. (1) na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 1.692,25zł / jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia pięć groszy / z umownymi, zmiennymi, odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym liczonymi od dnia 27 maja 2012r. do dnia 28 grudnia 2016r. oraz kwotę 717 / siedemset siedemnaście / zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. zasądzoną w punkcie 1 wyroku kwotę rozkłada na osiemnaście miesięcznych rat, pierwsza rata w wysokości 156,27zł / sto pięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia siedem groszy / i siedemnaście równych rat po 200 / dwieście / zł każda z nich, płatne do 20-go dnia każdego miesiąca, poczynając od następnego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat.

Sygn. akt I C 564/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy, w dniu 10 grudnia 2015r., (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od K. K. (1) kwoty 1.692,25zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia 27 maja 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Powód wniósł nadto o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego / k. 2-4 – pozew /.

Zarządzeniem z dnia 22 marca 2016r., Sąd, na podstawie art. 144§1 k.p.c., ustanowił dla pozwanego K. K. (1), którego miejsce pobytu nie jest znane, kuratora w osobie M. S. / k. 36 – zarządzenia z dnia 22 marca 2016r. w przedmiocie ustanowienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu /.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2016r. Sąd zwolnił M. S. z pełnienia funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. K. (1) / k. 55-56 – postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 8 listopada 2016r. /.

Pozwany K. K. (2) uznał powództwo i wniósł o rozłożenie świadczenia na raty w wysokości po 200zł / e-protokół z dnia 14 grudnia 2016r. - 00:00:34 /.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2006r., (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W., którego następcą prawnym jest (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., udzielił pozwanemu K. K. (1) limitu kredytowego nr (...). Pozwany był zobowiązany do spłaty limitu kredytowego, w ratach malejących, w terminie 12 miesięcy, od daty zawarcia umowy / d. k. 16-17 – kserokopia umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...).

Pozwany K. K. (1) nie spłacił w całości udzielonego mu limitu kredytowego / okoliczność bezsporna /.

K. K. (1) pracuje i otrzymuje najniższe wynagrodzenie, które obciążone jest egzekucją komorniczą, mieszka w mieszkaniu spółdzielczym i z tego tytułu płaci czynsz w wysokości 720zł miesięcznie. Pozwany choruje na padaczkę pourazową po wypadku samochodowym. Jego sytuacja materialna pozwana na ratalną spłatę zadłużenia w wysokości 200zł miesięcznie / e-protokół rozprawy z dnia 14 grudnia 2016r. – 00:02:23 – 00:06:54 – zeznania pozwanego K. K. (1) /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej w pełni wiarygodnego materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów i zeznań pozwanego K. K. (1).

Sąd uznał za wiarygodne powyższe dowody, albowiem dotyczyły one okoliczności bezspornych między stronami postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Następcę prawnego (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. i K. K. (1) łączyła umowa pożyczki.

Zgodnie z art. 720§1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Ze sformułowania „zwrócić” wynika, że obowiązek oddania pożyczki przez biorącego powstaje tylko wtedy, gdy jej przedmiot został wydany przez dającego oraz, że między wydaniem a zwrotem musi upłynąć pewien okres przeznaczony na uczynienie użytku z pożyczonych pieniędzy albo rzeczy.

Zgodnie z art. 213§2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd jest związany uznaniem powództwa, jak związany jest każdą czynnością dyspozytywną strony, co wyraźnie stwierdza §2 art. 213 k.p.c.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozytywności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, na podstawie art. 720§1 k.c. w zw. z art. 213§2 k.p.c., Sąd zasądził od K. K. (1) na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 1.692,25zł z umownymi, zmiennymi odsetkami, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, liczonymi od dnia 27 maja 2012r. do dnia 28 grudnia 2016r. oraz kwotę 717zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O należnych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 359§1 k.c. art. 481§1 i §2 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c. obciążając pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę, kosztami postępowania poniesionymi przez powoda. Na zasądzoną kwotę 717zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 100zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości – 17zł oraz 600zł - tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

Zgodnie z art. 320 zdanie pierwsze k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Założeniem powyższego przepisu jest uczynienie postępowania wykonawczego realnym ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika.

Szczególnie uzasadnione wypadki w rozumieniu przepisu art. 320 k.p.c. nie muszą, mieć wyjątkowego charakteru. O tym, czy chodzi o szczególnie uzasadnione wypadki, decydują okoliczności konkretnego wypadku. Z reguły chodzić będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia.

Rozłożenie na raty należności na podstawie uprawnienia przewidzianego w art. 320 k.p.c. nie eliminuje konieczności uwzględnienia żądania powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek za okres od dnia wydania wyroku zasądającego świadczenie, powoduje natomiast, że nie przysługują mu odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat / tak uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970r., III CZP 11/70, OSNCP 1971/ 4 / 61 /.

W wyroku z dnia 9 kwietnia 2015r., II CSK 409/14, Legalis nr 1231752, Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozwagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieuregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową. Rozważając rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozwagę sytuacji wierzyciela. Również jego trudna sytuacja majątkowa może bowiem co do zasady przemawiać przeciwko rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty, ponieważ sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności oraz trudną sytuację materialną i rodzinną pozwanego, który uzyskując dochód 1.700zł miesięcznie, cierpi na padaczkę pourazową, Sąd zasądzoną w punkcie 1 wyroku kwotę, Sąd na podstawie art. 320 k.p.c., rozłożył na 18 miesięcznych raty, pierwsza rata w wysokości 156,27zł i 17 rat po 200zł każda z rat, płatne do 20-go dnia każdego miesiąca, poczynając od następnego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat.

Nadmienić należy, że należność rozłożona została na 18 miesięcznych rat, co w ocenie Sądu, nie stanowi nadmiernej uciążliwości dla powoda, zważywszy, iż należność stała się wymagalna, najpóźniej w dniu 26 maja 2012r. w dacie wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych i w dacie wniesienia powództwa, tj. w dniu 10 grudnia 2015r., była należnością przedawnioną oraz uwzględnia możliwości pozwanego i jego aktualną sytuację.